

การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกัน
การติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงกรุงเทพมหานคร
Development of Self-Efficacy Learning Management Program in HIV
Prevention for At-Risk Youth in the Bangkok Metropolitan Area

โสรัต สุธาเวมิตร

สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร

E-mail: soradajoy@hotmail.com

สุนันtha ศรีศิริ

อาจารย์ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: sununts@g.sw.ac.th

Sorada Suratavamit

Bangkok Metropolitan Administration

Sununta Srisiri

Lecturer, Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

รับเข้า: 9 มีนาคม 2564 แก้ไข: 4 เมษายน 2564 ตอรับ: 22 เมษายน 2564

บทคัดย่อ

ปัจจุบันปัญหาการแพร่กระจายเชื้อเอชไอวียังคงเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทย จำเป็นต้องเร่งดำเนินการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยเฉพาะเยาวชนกลุ่มเสี่ยง การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนาเพื่อสังเคราะห์และประเมินผลโปรแกรมการจัดการเรียนรู้การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถของตนเองของแบนดูรา แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 พัฒนาโปรแกรม โดยทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา และใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง กลุ่มตัวอย่างเป็นแกนนำเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ จำนวน 6 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบลูกโซ่ เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย และเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูล ระยะที่ 2 ทดลองใช้โปรแกรมกับเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย จำนวน 13 คน ระยะที่ 3 เป็นระยะการประเมินผลโปรแกรมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ของโปรแกรม และแบบสอบถามความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test for Matched Paired Deference

ผลการวิจัย พบว่า

1. โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย จำนวน 4 กิจกรรม ประมาณ 1 ชั่วโมง/กิจกรรม โดยเน้นการกระทำที่สำเร็จของตนเอง ได้แก่ 1) กิจกรรมรื้อค้นผลสำเร็จ/ชักจูงด้วยคำพูด/ระลึกสิ่งสำคัญไว้ยึดเหนี่ยว/วลีหรือภาพเด็ด 2) กิจกรรมชักจูงด้วยคำพูดผ่านโมเดล/ทวนสอบความสำเร็จ 3) กิจกรรมย้าเตือน และ 4) กิจกรรมเตือนใจ/ทวนสอบความสำเร็จปัจจัยของการเกิดความสามารถของตนเอง 4 ประการ
2. หลังจากเข้าร่วมโปรแกรม พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถของตนเองก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่าโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมและเพิ่มความสามารถตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี

คำสำคัญ: การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ความสามารถของตนเอง โปรแกรมการจัดการเรียนรู้

Abstract

At the present, HIV transmission has still been an important problem in Thailand. HIV prevention needs solutions urgently, especially among At-Risk Youth. This study was to develop for synthesis and evaluate a self-efficacy Learning Management Program in HIV prevention for at-risk youth in the Bangkok Metropolitan Area. Self-efficacy theory by Albert Bandura was applied as a theoretical framework for self-efficacy. This study was divided into three phases: Phase I: developing the program by a systematic review of the literature and using in-depth, semi-structured interviews by Snowball determines with 6 Active sexual youth leadership participants. Phase II: the program's intervention consisted of 13 active sexual youths with no condom. Phase III: a program evaluation of the effects with 10 participants as phase II. Data were collected by quantitative and qualitative methods. Wilcoxon Signed Rank Test for Matched Paired Deference was used to analyze quantitative data.

The results found that:

1. The components of the self-efficacy learning management program in HIV prevention for at-risk youth in the Bangkok metropolitan included 4 activities about 1 hour per activity by focusing on mastery experience. Including 1)ransack success/ persuasion/

recall restraint/ spicy phrase or picture activity 2) persuasion pass model/ verify success
3) remind activity and 4) recognition activity/ verify success/ 4 sources of self-efficacy.
2. After joining the program found that the mean pre-test and post-test mean scores
were statistically different at the .05 level. The program was developed to be
appropriate and enhance self-efficacy in HIV prevention for at-risk youth in Bangkok.

Keywords: HIV prevention, self-efficacy, learning management program HIV prevention

บทนำ

ประชากรทั่วโลกได้รับการวินิจฉัยเป็นผู้ติดเชื้อเอชไอวีในช่วงสิ้นปี 2562 จำนวน 38 ล้านคน
เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี และติดเชื้อเอชไอวีจำนวน 1.8 ล้านคน 2 ใน 3 ส่วนของทั่วโลกอยู่ในภูมิภาค
เอเชียและแอฟริกา (UNAIDS, 2020) จากการคาดประมาณจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ในประเทศ
ไทยปี 2562 มีจำนวน 5,400 คน (HIV INFO HUB, 2020) สาเหตุของการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มผู้มีอายุ
น้อยเพิ่มมากขึ้น อาจเป็นผลมาจากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันที่เร็วขึ้น จากรายงานการศึกษาและ
วิจัยต่าง ๆ พบว่า วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 15 ปี และมีเพศสัมพันธ์มากกว่า 1 คน และมี
มุมมองต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติ โดยเฉพาะวัยรุ่นชายมองว่าเป็นเรื่องไม่เสียหาย ปัญหาการมี
เพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นคือ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ เช่น อยู่ใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม หรือดื่มเครื่องดื่ม
ที่มีแอลกอฮอล์ (ทนงศรี ภูริศรี อนันต์ มลารัตน์ และ ไพบุลย์ อ่อนมั่ง, 2558)

กรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ขนาดเล็ก แต่ประชากรย้ายถิ่นหนาแน่นมารวมตัวกันตามแรงกดดัน
ทางเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะชุมชนเมือง เพื่อมาทำงาน ศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากเมืองเต็มไปด้วย
ด้วยห้าง โรงงาน สถานศึกษา สถานบันเทิง และชุมชนเป็นจำนวนมากสนองความต้องการพื้นฐาน
ร้อยละ 50 ของผู้ติดเชื้อรายใหม่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี
โดยเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี เป็นประชากรกลุ่มเปราะบางที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอ
วีผ่านช่องทางการมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 80 เยาวชนส่วนใหญ่ได้รับความรู้จากสถานศึกษาและ
เจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่ลงชุมชนเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยว่าเป็นวิธีการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีที่
ดีที่สุด อย่างไรก็ตามเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ยังมีรายงานสัดส่วนไม่ถึงร้อยละ 50 ในการ
ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคูรัก (กองควบคุมโรคเอดส์ วัณโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์, 2562)

นอกจากนี้ มีรายงานการวิจัยจำนวนมาก ที่พยายามหาวิธีการจัดการเรียนรู้เรื่องเอดส์และ
เพศศึกษารูปแบบใหม่ ๆ เช่น จากการศึกษาของ Ritchwood, T. D. et al. (2017) พบว่า ความสามารถ
ของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นแอฟริกันอเมริกันมีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับ
ความสม่ำเสมอในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งพบว่า ความรู้ เจตคติ การสื่อสาร และการเพิ่มความสามารถ

ของตนเองต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในขณะที่ความสามารถของตนเองในการเข้าถึงและใช้ถุงยางอนามัยเป็นตัวแปรในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีอย่างต่อเนื่องในประเทศจีน (Li, H. et al., 2017) ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงปัญญาทางสังคม ของแบนดูรา อธิบายการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมในรูปแบบสามทางแบบพลวัตร ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรม มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องเป็นรูปแบบพฤติกรรมสุขภาพระหว่างบุคคล ถือเป็นส่วนหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับสุขศึกษา โดยใช้แนวคิดการรับรู้ความสามารถในการพัฒนาเทคนิคที่ส่งผลต่อการคิดรู้ ซึ่งถือเป็นกลยุทธ์สำคัญให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จึงถูกใช้ออกแบบโปรแกรมสุขศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มเยาวชน ใช้การปรับเปลี่ยนเจตคติ เพิ่มความรู้ สอนเพศศึกษา และทักษะการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ผ่านโปรแกรมการศึกษาการจัดการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีทั้งในโรงเรียนและชุมชนเป็นวงกว้าง องค์การภาครัฐและเอกชนมีนโยบายให้ถุงยางอนามัยฟรี อย่างไรก็ตาม เยาวชนยังคงไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ (วนิดา ปาวรีย์, 2557)

จากความสำคัญของปัญหาที่ทำให้สูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไปกับการป้องกันและรักษาผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่เป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศ ซึ่งไม่ว่าภาครัฐและเอกชนจะผนึกกำลังดำเนินโครงการต่าง ๆ มากมาย และเพิ่มเติมเนื้อหาในหมวดวิชาสุขศึกษาอยู่ในระบบสถานศึกษา เยาวชนกลุ่มเสี่ยงยังไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อเผชิญเหตุการณ์ที่เป็นอุปสรรคขณะมีเพศสัมพันธ์กับคู่ ทำให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวี เยาวชนกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้ยังอยู่ในและนอกระบบการศึกษา เยาวชนมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีและอยู่ในบริบทชุมชนและครอบครัว มากกว่า 16 ชั่วโมง บริบทครอบครัวและชุมชนจึงมีอิทธิพลต่อเยาวชนกลุ่มนี้อย่างมาก ดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเป็นนักวิชาการสาธารณสุข สำนักอนามัย จึงสนใจพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ให้เป็นโปรแกรมที่จะส่งผลกับพฤติกรรมสุขภาพทางเพศในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในพื้นที่ชุมชนที่มีประสิทธิภาพ และสนับสนุนโปรแกรมสุขศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเอดส์และเพศในสถานศึกษา

วัตถุประสงค์การวิจัย

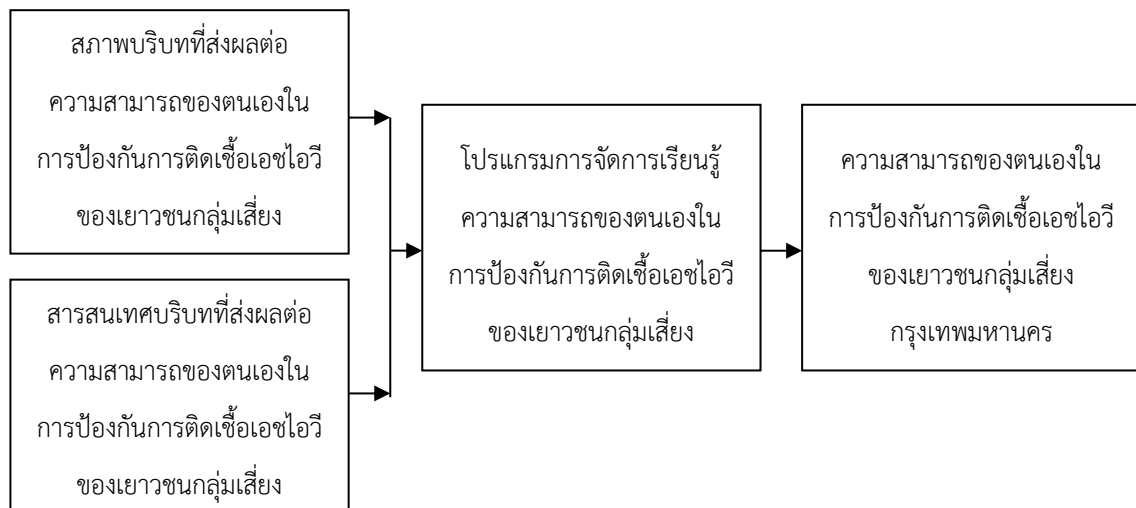
1. เพื่อพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อประเมินผลของโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นในเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ส่งผลให้คะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ซึ่งใช้ทฤษฎีความสามารถของตนเอง (Self-efficacy theory) (Bandura, 1986) ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีขั้นตอนดำเนินงานแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ 1) พัฒนาโปรแกรม 2) ทดลองใช้โปรแกรม 3) ประเมินผลโปรแกรม

ระยะที่ 1 พัฒนาโปรแกรม แบ่งเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นเยาวชน (15-24 ปี) อยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่เป็นแกนนำเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ คือ อย่างน้อย 1 ครั้ง/สัปดาห์ และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งภายในระยะเวลา 1 เดือน เพื่อศึกษาตัวแปรสภาพบริบทที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ได้มาโดยเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snow Ball) จำนวน 6 คน สอบถามจนได้ข้อมูลอิ่มตัว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในส่วนของการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบไม่เป็นทางการ ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด สนทนาแบบธรรมชาติ ซึ่งการได้มาซึ่งข้อมูลเหล่านี้ ผู้วิจัยต้องใช้เวลาในการสร้างความสัมพันธ์ความคุ้นเคย เพื่อให้เกิดการยอมรับและไว้วางใจ และนำไปสู่ข้อมูลในประเด็นคำถามที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ซึ่งผ่านการปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ 1) มूलเหตุของความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง 2) ประสบการณ์การจัดการกับปัญหาเพื่อให้สามารถใช้ถุงยางอนามัย 3) สิ่งยึดเหนี่ยวที่ทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ และ 4) ความสามารถและปัจจัยในการเข้าถึงถุงยางอนามัย

ส่วนที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Review) ที่เกี่ยวข้องกับบริบทที่ส่งผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ซึ่งมีแนวทางการสืบค้นจากฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย Search engine ที่สำคัญในระบบฐานข้อมูล Pubmed Science Direct เป็นต้น และสืบค้นงานวิชาการจากวารสารทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ตั้งแต่ปี 2557-2561 โดยใช้คำสำคัญเหล่านี้ในการค้นหาข้อมูล ได้แก่ Self efficacy หรือความสามารถของตนเอง Enactive Attainment Verbal Persuasion และ Physiological State

นำข้อมูลทั้ง 2 ส่วน มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ จัดเป็น Category สรุปประเด็นอุปมา สรุปสารสนเทศบริบทที่ส่งผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร และนำมาประยุกต์ใช้เป็นร่างโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง

ระยะที่ 2 ทดลองใช้โปรแกรม

ทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่ร่างขึ้น จำนวน 4 โปรแกรม เพื่อทดสอบโปรแกรม กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เยาวชนกลุ่มเสี่ยง โดยมีเกณฑ์คัดเลือกผู้ที่มีอายุ 15-24 ปี ที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยภายในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา และผ่านการอบรมให้ความรู้ ทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว จำนวน 13 คน การคัดเลือกลักษณะกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการอบรมมาแล้วแต่ยังคงไม่ใช้ถุงยางอนามัย เพื่อค้นหาโปรแกรมที่ดีที่สุดที่ทำให้เยาวชนที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร ทักษะความรู้ เจตคติแล้ว เกิดการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีได้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ที่ร่างขึ้นจำนวน 4 โปรแกรม ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อความ ความครอบคลุมของเนื้อหา และการใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสม หลังจากนั้นผู้วิจัยนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย นักจิตวิทยาวัยรุ่น 1 ท่าน พยาบาลที่เชี่ยวชาญในการดำเนินงานด้าน

เอดส์กับเยาวชนในชุมชน 2 ท่าน และอาจารย์ที่อยู่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งดำเนินงานและมีผลงานด้านเอดส์ 2 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของโปรแกรม ความเหมาะสมของโปรแกรม ความเป็นประโยชน์ของโปรแกรม และความเป็นไปได้ของโปรแกรม โดยผลการประเมินในภาพรวมของกิจกรรมแต่ละสัปดาห์ และผลการประเมินภาพรวมของโปรแกรมได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5 ซึ่งแปลผลว่า มีระดับสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะ ให้ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อพัฒนาให้มีความเหมาะสม เกิดประโยชน์ และเป็นไปได้ที่สุด

หลังจากนั้น ดำเนินการทดลองใช้ทั้ง 4 โปรแกรม กับกลุ่มตัวอย่างจริง และดำเนินการพัฒนาโปรแกรมอีกครั้ง จนได้โปรแกรมใหม่ 2 โปรแกรม และนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ตามเกณฑ์คัดเข้าเดิม จำนวน 13 คน แล้วนำผลการทดลองทั้ง 2 โปรแกรมที่พัฒนาขึ้น ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้ง 5 ท่าน และคัดเลือกโปรแกรมที่ดีที่สุดจำนวน 1 โปรแกรม ใช้ในการศึกษา

2. แบบประเมินความสามารถในตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย นำมาจากศูนย์อำนวยการบริหารจัดการปัญหาเอดส์แห่งชาติ ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งแนะนำให้ตัดข้อความที่ซ้ำซ้อนเหลือ 10 ข้อ ตรวจสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index) ของแบบประเมินความสามารถในตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยมีค่าเท่ากับ 1.00

ระยะที่ 3 ประเมินผลโปรแกรม

ประเมินผลโปรแกรมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เยาวชนกลุ่มเสี่ยง จำนวน 10 คน ซึ่งคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์คัดเลือกผู้ที่มีอายุ 15-24 ปี ซึ่งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยภายในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา และผ่านการอบรมให้ความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว การคัดเลือกเยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่อยู่ในกรุงเทพมหานครนั้น เนื่องมาจากลักษณะวิถีชีวิตที่มีสิ่งเร้าเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ของบริบทชุมชนเมืองมากกว่าชุมชนบท จึงทำการศึกษาเจาะจงบริบทแวดล้อมชุมชนเมือง และจากการศึกษาพบว่า เยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่ผ่านการอบรมความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว ยังคงมีเพศสัมพันธ์เป็นประจำแต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย จึงทำการศึกษาพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร จนได้โปรแกรมที่นำมาใช้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงกรุงเทพมหานคร ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของโปรแกรม ความเหมาะสมของโปรแกรม ความเป็นประโยชน์ของโปรแกรม และความเป็นไปได้ของโปรแกรมได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5 ซึ่งแปลผลว่า มีระดับสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และได้รับการคัดเลือกกว่าเป็นโปรแกรมที่ดีที่สุดที่พัฒนาขึ้น โดยให้เหตุผลพิจารณาจากข้อมูลคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีหลังดำเนินกิจกรรม ว่ามีผลคะแนนมากกว่า เป็นข้อมูลรองรับผลการทดสอบที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการไว้อย่างเป็นขั้นตอน และเป็นกิจกรรมที่กระทบส่วนของการคิดรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมในการพิจารณาสิ่งที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน ใน 5 ท่าน จึงให้คำแนะนำสนับสนุนการเลือกใช้โปรแกรมนี้ในการศึกษา

2. แบบประเมินความสามารถในตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย นำมาจากศูนย์อำนวยการบริหารจัดการปัญหาเอดส์แห่งชาติ มีลักษณะคำถามใช้มาตราวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยแต่ละข้อคำถามมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ และมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ คือ แน่ใจมาก (5 คะแนน) แน่ใจ (4 คะแนน) ไม่ค่อยแน่ใจ (3 คะแนน) ไม่แน่ใจ (2 คะแนน) และไม่แน่ใจเลย (1 คะแนน) โดยคะแนนเฉลี่ยที่ได้นำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง รับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง รับรู้ความสามารถของตนเองมาก, คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง รับรู้ความสามารถของตนเองปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง รับรู้ความสามารถของตนเองน้อย คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง รับรู้ความสามารถของตนเองน้อยที่สุด ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยแนะนำให้ตัดข้อคำถามที่ซ้ำซ้อนเหลือ 10 ข้อ แล้วผ่านการตรวจสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity index) ของแบบประเมินความสามารถในตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย มีค่าเท่ากับ 1.00

งานวิจัยนี้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยก่อนและหลังสิ้นสุดโปรแกรม วิเคราะห์โดยใช้สถิติ Wilcoxon (Matched Paired) Signed Rank Test

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ SWUEC/E 097/2561 ให้ดำเนินงานวิจัยได้ตั้งแต่ 18 พฤษภาคม 2561–18 พฤษภาคม 2562 โดยผู้วิจัยได้อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บข้อมูล และชี้แจงการเข้าร่วมโปรแกรมฯ และตอบแบบประเมินโดยยืดยาวว่า กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิในการเข้าร่วมหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยเมื่อใดก็ได้ และไม่มีผลใด ๆ ต่อการศึกษา การทำงาน หรือการรักษาพยาบาลที่ผู้เข้าร่วมวิจัยพึงจะได้รับ ข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับและนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ ดังนี้

1. การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร

โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร พัฒนาขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ จำนวน 17 เรื่อง และข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผ่านความคิดเห็นของแกนนำเยาวชน 6 คน ในประเด็นมูลเหตุ

ของความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง พบว่า การกระทำที่สำเร็จของตนเอง (Enactive Attainment) เป็นมูลเหตุที่มีผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีมากที่สุด จะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์เชิงลึกที่กล่าวถึงประสบการณ์การป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีด้วยการใช้ถุงยางอนามัยสำเร็จ มีผลต่อการตัดสินใจและพยายามแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น จากการชักชวนให้ไม่ใช้ถุงยางอนามัยจากคู่ เป็นใช้ถุงยางอนามัยสำเร็จ มีการเจรจาต่อรองหากไม่ใช้ถุงยางอนามัย จะไม่มีเพศสัมพันธ์ ร่วมกับคำสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจที่ทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่กล่าวว่า “กลัวตายด้วยเอดส์ และสัญญาไว้แวบขึ้นมา” “สนุกแค่ 5 นาที แต่ต้องรับผลกระทบตลอดชีวิต แวบขึ้นมา” “ในใจนึกถึงความลำบาก ถ้าต่อไปต้องอ้อมท้อง ติดเชื้อ และทุกครั้ง แวบมาเห็นเป็นภาพเลย ตอนแพนมีโรคเกาต์ในคุก” และกลุ่มตัวอย่างทุกรายสอบถามว่า “ไม่น่าถุงยางอนามัยมาแจกด้วยหรือ อยากได้ฟรี” สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการและใช้ถุงยางอนามัยจริง และมูลเหตุที่มีผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีอันดับรองลงมา คือ การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experiences) ทั้งจากข้อมูลสื่อสารมวลชนรอบตัวและการสังเกตตัวแบบเชิงสัญลักษณ์ที่มีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เป็นการเพิ่มความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย ส่งผลสนับสนุนให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง สะท้อนแนวคิดในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี แม้จะไม่สอดคล้องกับในหลาย ๆ งานวิจัย ที่เน้นกิจกรรมการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experiences) ผ่านวีดิทัศน์และเรื่องเล่าชีวิตจริงของคนอื่น แกนนำเยาวชนส่วนใหญ่กล่าวถึงการไม่มีต้นแบบที่ดีให้ยึดถือ แม้กระทั่งพ่อแม่ จึงยึดถือตัวเองเป็นสำคัญ ในขณะที่การชักจูงด้วยคำพูด (Verbal Persuasion) และการกระตุ้นทางอารมณ์ (Physiological State) ซึ่งแม้จะไม่ได้เป็นประเด็นหลักที่ส่งผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี แต่ก็ยังเป็นปัจจัยเอื้อส่งเสริมความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลสารสนเทศไปสร้างโปรแกรมที่มีกิจกรรมตามทฤษฎีความสามารถของตนเองของแบนดูรา ดังนี้

กิจกรรมที่มีแนวคิดพัฒนาจากการกระทำที่สำเร็จของตนเอง ประกอบด้วย กิจกรรมรื้อค้นผลสำเร็จ ระลึกกระทิกหายึดเหนี่ยว และระลึกสักครั้งสำเร็จ พัฒนาจากความเชื่อว่า บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองที่เคยประสบผลสำเร็จโดยตรง จะช่วยให้สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สำเร็จได้เร็ว แม้ว่าจะพบปัญหาอุปสรรค มีวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างได้ทบทวนปัญหาหรือปัจจัยที่ทำให้ตนเองใส่ถุงยางอนามัยได้ สร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย และกิจกรรมวลีหรือภาพเด็ด พัฒนาจากการกระทำที่สำเร็จของตนเอง ซึ่งสร้างกระบวนการเก็บจำแปลงประสบการณ์ที่สำเร็จให้เป็นรูปแบบสัญลักษณ์ที่เป็นคำพูดหรือรูปภาพเพื่อให้จำง่ายขึ้น มีวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างระลึกถึงความสามารถของตนในการใส่ถุงยางอนามัยโดยสร้างสัญลักษณ์ (Key Message) เพื่อย้ำเตือนใจให้ใช้ถุงยางอนามัยในชีวิตจริง

กิจกรรมที่มีแนวคิดพัฒนาจากการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ประกอบด้วย กิจกรรมพลังใจไอดอล และต้นแบบ พัฒนาจากการใช้ประสบการณ์ของผู้อื่นมาใช้เป็นแบบอย่าง มีวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้และสะท้อนแนวคิดที่แท้จริงของคนต้นแบบ

กิจกรรมที่มีแนวคิดจากการกระตุ้นทางอารมณ์ ประกอบด้วย กิจกรรมตารางสร้างรักแท้ดูแลได้ พัฒนาจากการกระตุ้นทางอารมณ์ให้เกิดความผ่อนคลาย ช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น โดยสร้างบรรยากาศเป็นกันเอง สามารถนึกถึงประสบการณ์ที่ใช้ลงอย่างอนามัยได้สำเร็จ จัดลำดับความคิดและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย กิจกรรมเตือนใจ พัฒนาจากการกระตุ้นทางอารมณ์ที่เกิดจากความกลัวทำให้ยังคิดก่อนตัดสินใจ โดยให้กลุ่มตัวอย่างสะท้อนแนวคิดที่แท้จริงของตนเกี่ยวกับความกลัว และพฤติกรรมตอบสนองต่อความกลัวเกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และกิจกรรมรู้อารมณ์ไม่ต้องทนติดเชื่อ พัฒนาจากการเรียนรู้เกี่ยวกับการกระตุ้นทางอารมณ์เพศเป็นความรู้สึกปกติที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเมื่อเจอสิ่งเร้าในวัยเจริญพันธุ์ มีวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างสามารถอธิบายสิ่งเร้า ความสำเร็จที่เคยเกิดขึ้น และผลพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า

กิจกรรมที่มีแนวคิดจากการชักจูงด้วยคำพูด ประกอบด้วย กิจกรรมชักจูงด้วยคำพูด พัฒนาจากการถูกชักจูงด้วยคำพูดในเรื่องที่เป็นไปได้และสอดคล้องกับความจริง ทำให้ผู้ถูกชักจูงคิดที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นป้องกันติดเชื่อเอชไอวีด้วยการใส่ถุงยางอนามัยมากขึ้น

ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลสารสนเทศนี้ไปสร้างและพัฒนาโปรแกรมขึ้นจำนวน 4 โปรแกรม โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เพิ่มความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื่อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร โดยจะบูรณาการกิจกรรมที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถของตนเอง ของแบนดูรา และเน้นการกระทำที่สำเร็จของตนเองมาเป็นแนวคิดในการพัฒนาในแต่ละโปรแกรม ดังนี้

โปรแกรม 1 มีลักษณะของโปรแกรมเน้นการกระทำที่สำเร็จของตนเอง และการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น ประกอบด้วย กิจกรรมรู้ค้นผลสำเร็จ วลีหรือภาพเด็ด พลังใจไอดอล และตารางสร้างรักแท้ดูแลได้

โปรแกรม 2 มีลักษณะของโปรแกรมเน้นชักจูงด้วยคำพูดให้เห็นความสามารถของตนเอง ป้องกันการติดเชื่อเอชไอวี ประกอบด้วย กิจกรรมการชักจูงด้วยคำพูด และตารางสร้างรักแท้ดูแลได้

โปรแกรม 3 มีลักษณะของโปรแกรมเน้นค้นหาการกระทำที่สำเร็จของตนเอง มีการชักจูงด้วยคำพูด และกระตุ้นทางอารมณ์ส่งเสริมความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื่อเอชไอวี ประกอบด้วย กิจกรรมระลึกกระทึกหาที่ยึดเหนี่ยว ระลึกสักครั้งสำเร็จ การชักจูงด้วยคำพูด และรู้อารมณ์ไม่ต้องทนติดเชื่อ

โปรแกรม 4 มีลักษณะของโปรแกรมเน้นค้นหาการกระทำที่สำเร็จของตนเอง และการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นที่มีผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื่อเอชไอวี ประกอบด้วย กิจกรรมระลึกกระทึกหาที่ยึดเหนี่ยว ระลึกสักครั้งสำเร็จ การชักจูงด้วยคำพูด และต้นแบบ

โดยดำเนินโปรแกรมจำนวน 1 ครั้ง/สัปดาห์ สัปดาห์ละกิจกรรม กิจกรรมละประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง เพื่อพัฒนาให้มีความเหมาะสม เกิดประโยชน์ และเป็นไปได้ที่สุด ผู้วิจัยจึงทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 โปรแกรม กับเยาวชนในชุมชนที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยภายในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา และผ่านการอบรมให้ความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว จำนวน 13 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในการคิดนานมากถึงต้นแบบที่เป็นบุคคลอื่น แม้กระทั่งพ่อแม่หรือคนในครอบครัว และขอไม่เข้าร่วมในบางกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหว นำผลที่ได้มาพัฒนาโปรแกรมครั้งที่ 2 และผ่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ จนได้โปรแกรมที่พัฒนาขึ้น 2 โปรแกรม และนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์คัดเข้าเดิม จำนวน 13 คน ได้ผลการทดลองดังนี้

หลังเข้าร่วมโปรแกรม 1 ประกอบด้วย ครั้งที่ 1) กิจกรรมรื้อค้นผลสำเร็จ/ชักจูงด้วยคำพูด/ระลึกสิ่งสำคัญไว้ยัดเหนียว/วลีหรือภาพเด็ด ครั้งที่ 2) กิจกรรมชักจูงด้วยคำพูดผ่านโมเดล/ทวนสอบความสำเร็จ ครั้งที่ 3) กิจกรรมย้ำเตือน ครั้งที่ 4) กิจกรรมเตือนใจ/ทวนสอบความสำเร็จปัจจัยของการเกิดความสามารถของตนเอง 4 ประการ กลุ่มตัวอย่างสามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยใช้ถุงยางอนามัยได้เฉลี่ย 3.90 อยู่ในระดับมาก

หลังเข้าร่วมโปรแกรม 2 ประกอบด้วย ครั้งที่ 1) กิจกรรมชักจูงด้วยคำพูด/ระลึกสิ่งสำคัญไว้ยัดเหนียว/ระลึกสักครั้งที่สำเร็จ/เตือนใจ/วลีหรือภาพเด็ด ครั้งที่ 2) กิจกรรมทวนสอบความสำเร็จ/ชักจูงด้วยคำพูด ครั้งที่ 3) กิจกรรมย้ำเตือน ครั้งที่ 4) กิจกรรมทวนสอบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างสามารถเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยใช้ถุงยางอนามัยได้เฉลี่ย 3.77 อยู่ในระดับมาก และเพิ่มพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย

นำผลการทดลองที่ได้ ผ่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ตรวจสอบและได้คัดเลือกโปรแกรม 1 จำนวน 4 ท่าน และโปรแกรม 2 จำนวน 1 ท่าน โดยให้เหตุผลพิจารณาจากข้อมูลคะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีหลังดำเนินกิจกรรม ซึ่งระบุว่า มีผลคะแนนมากกว่า เป็นข้อมูลรองรับผลทดสอบที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการไว้อย่างเป็นขั้นตอน และเป็นกิจกรรมที่กระทบส่วนของการคิดรู้ในการพิจารณาสิ่งที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ จนสรุปได้ว่าโปรแกรม 1 เป็นโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ที่ใช้ในการศึกษา เรียกโปรแกรมนี้อีกว่า S-EPP-V (S-EPP-V ย่อมาจาก Self efficacy-Enactive-Persuasion-Physiological-Vicarious) จำนวน 4 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1 ชั่วโมง เป็นกิจกรรมสุขศึกษาที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถตนเอง เน้นการกระทำที่สำเร็จของตนเอง (Enactive Attainment) ประกอบด้วย ครั้งที่ 1) กิจกรรมรื้อค้นผลสำเร็จ/ชักจูงด้วยคำพูด/ระลึกสิ่งสำคัญไว้ยัด

เหนียว/วลีหรือภาพเด็ด ครั้งที่ 2) กิจกรรมชักจูงด้วยคำพูด/ทวนสอบความสำเร็จ ครั้งที่ 3) กิจกรรมย้ำเตือน ครั้งที่ 4) กิจกรรมทวนสอบความสำเร็จ

2. การประเมินผลของโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นในเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร

การประเมินผลโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร หรือโปรแกรม S-EPP-V (S-EPP-V ย่อมาจาก Self efficacy-Enactive-Persuasion-Physiological-Vicarious) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน จำแนกตามเพศและอายุ เป็นเพศหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60 เป็นเพศชาย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 15-17 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90 และ 18-24 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ผู้ที่กลุ่มตัวอย่างไว้ใจที่จะขอคำแนะนำเรื่องคูรัก/แฟนเป็นเพื่อน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 90 และเป็นพ่อแม่ผู้ปกครอง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ทดลองใช้โปรแกรมและประเมินผลโดยใช้สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้สถิติ Wilcoxon Signed Rank Test for Matched Paired Deference ดังตารางนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม

คะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี	n	$\bar{x}$	SD	Z	p-value
ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม	10	1.81	0.39		
หลังเข้าร่วมโปรแกรม	10	4.20	0.32	-2.809*	.005

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปคะแนนความสามารถเสี่ยงของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ก่อนและหลังดำเนินโปรแกรม พบว่า เยาวชนกลุ่มเสี่ยงมีคะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีเฉลี่ยก่อนดำเนินโปรแกรมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x}$ = 1.81) และเยาวชนกลุ่มเสี่ยงมีคะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีเฉลี่ยหลังดำเนินโปรแกรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 4.20) จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Ranks Test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ คะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ก่อนและหลังดำเนินโปรแกรมฯ ได้ค่า (z) เท่ากับ -2.809 และค่า (p-value) เท่ากับ .005 ซึ่งน้อยกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยหลังเข้าร่วมโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร มีคะแนนความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แสดงว่าโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเอง ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานครที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพส่งผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี

อภิปรายผล

การพัฒนาโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยในระยะที่ 1 ที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 คน ไม่มีตัวอย่างบุคคลที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในใจ ไม่เชื่อมั่นในต้นแบบทั้งที่เป็นดาราหรือแม่แต่พ่อแม่ เชื่อในตัวเองมากกว่า บุคคลที่วัยรุ่นไว้วางใจพูดคุยเรื่องเพศด้วยมากที่สุด คือ เพื่อน ร้อยละ 90 และขอคำปรึกษาจากพ่อแม่เพียงร้อยละ 10 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลยา ธรรมพนิชวัฒน์ และ เบญจมาศ โอฬารรัตน์มณี ที่กล่าวถึงบุคคลที่วัยรุ่นพูดคุยเรื่องเพศด้วยน้อยที่สุดคือ ครู ร้อยละ 30.5 และบิดา ร้อยละ 30.1 (วัลยา ธรรมพนิชวัฒน์ และ เบญจมาศ โอฬารรัตน์มณี, 2561) ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้ จึงจัดกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางเพศรูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน เพื่อให้สื่อสารกันได้อย่างเปิดเผยและเข้าใจซึ่งกันและกัน และจากสรุปสารสนเทศงานวิจัยในประเทศที่ส่งผลต่อความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีที่เกิดจากการสังเคราะห์ข้อมูลทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Review) และข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) พบว่า การกระทำที่สำเร็จของตนเอง (Enactive Attainment) มีผลต่อการตัดสินใจความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีมากที่สุด ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ เห็นได้จากผลการทบทวนวรรณกรรม 11 เรื่อง จากวรรณกรรมทั้งหมด 17 เรื่อง ที่พบว่าเยาวชนที่มีความสามารถในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี จะมีความพยายามใช้ถุงยางอนามัยและชักชวนคูให้ใส่ถุงยางอนามัย ยิ่งหากใช้ถุงยางอนามัยหรือชักชวนคูใส่ถุงยางอนามัยได้สำเร็จในครั้งแรก ครั้งต่อไปก็จะสามารถทำสำเร็จได้มากขึ้น ทำให้ปลอดภัยจากการติดเชื้อเอชไอวี โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งสำคัญในการเปลี่ยนพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถที่เคยทำแล้วประสบผลสำเร็จ จะทำให้รู้ว่าสามารถทำได้ และมีแรงทำพฤติกรรมซ้ำ ๆ ได้ ร่วมกับคำสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจที่ทำให้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ ที่กล่าวว่า “กลัวตายด้วยเอดส์ และสัญญาไว้แวบขึ้นมา” “สนุกแค่ 5 นาที แต่ต้องรับผลกระทบตลอดชีวิต แวบขึ้นมา” “ในใจนึกถึงความลำบาก ถ้าต่อไปต้องอุ้มท้อง ติดเชื้อ และทุกครั้ง แวบมาเห็นเป็นภาพเลย ตอนนั้นมีโรคเกาต์ในคุก” ล้วนเป็นสิ่งที่สนับสนุนการกระทำที่สำเร็จของตนเอง (Enactive Attainment) มีผลต่อการตัดสินใจความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีสอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันที่เปิดเผยเรื่องเพศและการป้องกันมากขึ้น การเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนที่เคยเกิดขึ้นเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงอยู่ในปัจจุบัน (บุรเทพ โชคธนานุกูล และ กมล

ชนก ขำสุวรรณ, 2559) กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถของตนเองเป็นการแปลงข้อมูลความรู้ และทักษะต่าง ๆ ให้กลายเป็นพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ (Affendi, I. et al., 2018)

ผู้วิจัยจึงพัฒนาโปรแกรมที่มีกิจกรรมที่กระทบส่วนของการคิดรู้ (cognitive) เป็นเหตุให้เยาวชนกลุ่มเสี่ยงมีโอกาสได้ใช้การคิดรู้พิจารณาว่าสิ่งที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่นั้นเป็นอย่างไร ตัดสินใจว่าสิ่งใดถูก/ผิด ปลอดภัย/ไม่ปลอดภัย แล้วจากนั้นจะสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองว่าจะทำอย่างไรดีกับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่ ควรป้องกันหรือไม่ป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีอย่างไร จากโปรแกรمدังกล่าวเป็นเหตุให้เพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี โดยใช้วิธีสั้น ๆ หรือภาพเด็ด ๆ ที่คิดขึ้นมาจากประสบการณ์ของตนเอง คอยกระตุ้นเตือนเมื่ออยู่ในภาวะคับขัน และจากที่เยาวชนกลุ่มเสี่ยงขอยกเลิกบางกิจกรรม และขอให้ใช้เวลาจำกัดเพื่อจะไปทำกิจกรรมส่วนตัวแทน จึงควรเลือกใช้ระยะเวลาเข้าถึงและดำเนินกิจกรรมกับเยาวชนกลุ่มเสี่ยงให้น้อยที่สุด แต่เน้นกิจกรรมที่สร้างความสามารถในการทำพฤติกรรมที่คาดหวังอันเป็นประโยชน์ได้จริง และในระยะที่ 2 ได้ทดลองใช้โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร กับเยาวชนในชุมชนที่มีเพศสัมพันธ์เป็นประจำ แต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยภายในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา และผ่านการอบรมให้ความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันเอดส์แล้ว จำนวน 13 คน พบว่า ลักษณะการจัดการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างไม่สนใจดำเนินกิจกรรมคือ กิจกรรมที่ผ่านสื่อการเรียนรู้ เช่น กระดาษสำหรับเขียน ตึกดากระดาษ ขอเปลี่ยนเป็นใช้คำพูดแทนในกลุ่มที่ไม่มีผู้ใหญ่ในชุมชนอยู่รอบ ๆ และไม่สนใจดำเนินกิจกรรมที่มีลักษณะต้องวิ่งเล่นเคลื่อนไหว และไม่ประสงค์ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่ใช้ระยะเวลานาน และในช่วงเวลาท้ายของโปรแกรมในงานวิจัยครั้งนี้ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ส่วนใหญ่มีความต้องการให้สนับสนุนถุงยางอนามัยเอื้อให้กับเยาวชนมีพร้อมใช้ เช่น สามารถซื้อหาถุงยางอนามัยได้ง่ายในราคาถูก มีบริการแจกฟรี และต้องการตรวจหาการติดเชื้อเอชไอวีเนื่องจากเดิมไม่ได้ใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะมีเพศสัมพันธ์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างสอบถาม ผู้วิจัยจึงแนะนำแหล่งประโยชน์ในชุมชน ได้แก่ จุดกระจายถุงยางอนามัยฟรี แกนนำชุมชนและแกนนำเยาวชนที่แจกถุงยางอนามัยฟรี และแนะนำการส่งต่อบุคลากรศูนย์บริการสาธารณสุขที่ดูแลชุมชนผ่านช่องทางไลน์เพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประไพวรรณ ด่านประดิษฐ์ และคณะ (2561) ที่พบว่า การให้คำปรึกษาในกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาแล้วไม่ทราบจะปรึกษาใคร จึงได้ใช้ช่องทางไลน์มาคุยกับผู้วิจัย ทีมสุขภาพเป็นช่องทางระบาย และช่วยหาแนวทางตัดสินใจแก้ไขปัญหาก็เชื่อถือได้

การประเมินผลของโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นในเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร ในระยะที่ 3 กับเยาวชนกลุ่มเสี่ยงในชุมชนเมือง ที่มีเพศสัมพันธ์ประจำแต่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย และผ่านการอบรมให้ความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว จำนวน 10 คน พบว่า ผลของการพัฒนาโปรแกรมที่พัฒนาขึ้น ผ่านการทดสอบวิลคอกชันเปรียบเทียบระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้น โปรแกรมที่ถูกพัฒนาขึ้นตามงานวิจัยจึง

สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สร้างความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในเยาวชนกลุ่มเสี่ยงได้ ซึ่งเหมาะสมกับเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องที่ได้รับความรู้ ปรับเจตคติ และเพิ่มทักษะในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว แต่ยังไม่มีความสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Michelle, et al. (2014) ได้พบทวนวรรณกรรม พบโปรแกรมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพในการป้องกันกันเอดส์ที่ประสบความสำเร็จหลายงาน ด้วยการดำเนินกิจกรรมจากทฤษฎีความสามารถตนเอง ทักษะพฤติกรรม และการลดการตีตรา และมีการรายงานถึงการใช้ถุงยางอนามัยในครั้งสุดท้าย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในการใช้ถุงยางอนามัยของตนเองและคู่ ซึ่งส่งผลให้ลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Margaret, et al., 2014) และได้แนะนำงานวิจัยในอนาคตว่า ควรเพิ่มความเชื่อในความสามารถเจรจาต่อรองคู่มือให้ใช้ถุงยางอนามัย ความเชื่อในความสามารถควบคุมอารมณ์ให้ใช้ถุงยางอนามัยให้ได้ และเพิ่มการใช้เพื่อนสนิทเตือนกัน เพื่อช่วยเพิ่มความสามารถในการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Ingvid et al. (2012) ที่ศึกษาโปรแกรมป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีผ่านเพื่อนผู้สอนที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น และได้ผลการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น

โปรแกรมดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการลดงบประมาณของรัฐบาลในการดำเนินงานเชิงรักษาซึ่งการใช้ถุงยางอนามัยถือเป็นแนวทางในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงที่มีต้นทุนต่ำ (Department of Medical Sciences, Ministry of Public Health, 2014) และสอดคล้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในช่วงวัยรุ่นนี้ ที่ยากต่อการเปลี่ยนแปลง (พรธัมมา ขวัญยืน, 2557) อีกทั้งส่วนใหญ่หลักสูตรในโรงเรียนไม่ได้เน้นการเพิ่มความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในเยาวชนที่มีความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง (วฤชพร ญัฐจุโรจน์, 2560) ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้ระบุตัวแปรเป็นความสามารถของตนเอง แนะนำว่าองค์กรสาธารณสุขควรสนับสนุนการพัฒนามนุษย์โดยส่งเสริมการใช้โปรแกรมการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีที่เน้นการเพิ่มความสามารถเพื่อให้เยาวชนกลุ่มเสี่ยงมีความสามารถในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีเพิ่มขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า โปรแกรมการจัดการเรียนรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีของเยาวชนกลุ่มเสี่ยง กรุงเทพมหานคร มีกระบวนการจัดการเรียนรู้การคิดรู้ของตนเองเพิ่มความสามารถของตนเอง ที่ตรงกับความต้องการของเยาวชนกลุ่มเสี่ยงในชุมชน เป็นโปรแกรมเฉพาะที่มีความเหมาะสมในกลุ่มเยาวชนที่มีเพศสัมพันธ์ต่อเนื่อง ที่ได้รับความรู้ ปรับทัศนคติ และเพิ่มทักษะอื่น ๆ ในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแล้ว แต่ยังใช้เวลาในการศึกษาหลังการดำเนินโปรแกรมเพียงเพิ่มความสามารถในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีเท่านั้น ดังนั้น โรงเรียน/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ควรนำกระบวนการดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้เรื่องเอดส์และเพศศึกษาในโรงเรียน ไม่ใช่เน้นแต่เพียงการจัดการเรียนการสอนอย่างเดียว ซึ่งรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่ช่วยให้โรงเรียนและครูสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกลุ่มนักเรียนของตนเองได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำโปรแกรมการจัดการเรียนรู้ตามหลักการความสามารถของตนเองในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษากลุ่มอื่นๆ
2. ควรขยายการทดลองใช้โปรแกรมนี้ไปยังกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น กลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย และมีการบูรณาการการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ ครู และกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลและความยั่งยืนของโปรแกรมเพิ่มขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กองควบคุมโรคเอดส์ วัณโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. (2562). ผลการคาดประมาณสถานการณ์การแพร่ระบาดของ HIV/AIDS ในกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ.2561-2573 เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาเอดส์.นนทบุรี: ร้านธนพรพาณิชย์.
- ทองศรี ฤทธิศรี, อนันต์ มลารัตน์ และ ไพบุลย์ อ่อนมั่ง.(2558). รูปแบบการจัดการเรียนรู้เรื่องเอดส์และเพศศึกษาสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา.วารสารควบคุมโรค, 41(4): 241-252.
- บุรเทพ โชคนานุกุล และ กมลชนก ขำสุวรรณ. (2559). การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ผลกระทบทางสังคมจากมุมมองเรื่องเพศของแม่ต่างรุ่น.วารสารประชากร, 4(2): 61-79.
- ประไพวรรณ ด่านประดิษฐ์ เปรมวดีศฤงเดช อุดมพร ยิ่งไพบุลย์สุข บุญศรี กิตติโชติพานิชย์ และผ่องศรี สวยสม. (2561). ผลของโปรแกรมการประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถตนเอง และการสร้างเสริมทักษะชีวิตต่อความมั่นใจในการหลีกเลี่ยง การมีเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์ในนักเรียนวัยรุ่นหญิงกลุ่มเสี่ยงทางเพศ. วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 30(1): 11-22.
- พรรัสมิ ขวัญยืน. (2557). การบริหารการช่วยเหลือวัยรุ่นตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในจังหวัดเชียงใหม่. การประชุมวิชาการ การพัฒนาชนบทที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4. (หน้า 236-242). เชียงใหม่: วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วนิดา ปาวรีย์. (2557). พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของประชาชนในชุมชนวัดสีสุก เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร. สถาบันอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (สสอท.),20(2): 148-157.
- วฤชสพร ญรัฐจิโรจน์. (2560). การขับเคลื่อนเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 20(1): 216-229.

- วัลยา ธรรมพนิชวัฒน์ และ เบ็ญจมาศ โอฬารรัตน์มณี. (2561). เพศศึกษาสำหรับวัยรุ่นในโรงเรียน: กรณีศึกษาในกรุงเทพมหานคร. *วารสารสภาการพยาบาล*, 33(3): 82-98.
- Affendi, I., Muhamad, N.A., Normi, M., Hatta, M., Aliza, N., Sabtuah, Md., Farid, Md., Zanariah, Z. & Suraiya, S.M. (2018). *Association between self-efficacy and health behaviour in disease control: A systematic review*. **Global Journal of Health Science**, 10(1): 18-36.
- Bandura, A. (1986). **Social foundations of thought and action**. New Jersey: Prentice-Hall.
- Department of Medical Sciences, Ministry of Public Health. (2014). **20 years with condom**. Nonthaburi: JS Printing House.
- HIV INFO HUB. (2020). **คาดประมาณผู้ติดเชื้อเอชไอวี**. Retrieved January, 12, 2021, from <https://hivhub.ddc.moph.go.th/epidemic.php>
- Ingvild, F. S. et al. (2012). *Targeting condom distribution at high risk places increases condom utilization-evidence from an intervention study in Livingstone, Zambia*. **BMC Public Health**, 12(10): 1-12.
- Li, H., Xue, L., Tucker, J.D., Wei, C., Durvasula, M., Hu, W., Kang, D., Liao, M., Tang, W. & Ma, W. (2017). *Condom use peer norms and self-efficacy as mediators between community engagement and condom use among Chinese men who have sex with men*. **BMC Public Health Journal**, 17(641): 1-8.
- Margaret, C. S. et al. (2014). *Relationship between social cognitive theory constructs and self-reported condom use: assessment of behavior in a subgroup of the Safe in the City trial*. **BMJ open**, 4(10): 1-6.
- Michelle, R. K. et al. (2014). *Health Behavior Change Models for HIV Prevention and AIDS Care: Practical Recommendations for a Multi-Level Approach*. **Acquire Immune Defic Syndr**, 66(3): 250-258.
- Ritchwood, T. D., Penn, D., Peasant, C., Albritton, T., and Giselle, C.S. (2017). *Condom use self-efficacy among younger rural adolescents: The influence of parent-teen communication, and knowledge of and attitudes toward condoms*. **Journal of Early Adolescence**, 37(2): 267-283.
- UNAIDS. (2020). **Global HIV & AIDS statistics**. Retrieved January, 12, 2021, from <https://www.unaids.org/en/resources/fact-sheet>